

σεκάλεσεν ατεσπευσμένως τὸν Νικόλαν, ὅστις ἤρχαμεν ἀμέσως, κραυγάζων :

— Ἐδῶ εἶμαι, δεσποινίδα . . . εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεκαίω τὸν ληστή ;

Ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ἡ νεάνις ἦτο μόνη, ἐβλινεν ἐπὶ τῆς φιλίας ἄφρονος. Ταῦτοχρόνως ἔδραμε καὶ ἡ Στεφάνα.

— Νικόλα . . . εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καλλιουτὲ τεταραγμένη . . . Φορτώθητε τὴν κόφα σας καὶ ἀναχωρήσατε ἀμέσως.

— Μὲ διώχνετε, δεσποινίδα ; . . . ἀνέκραξε θρηνηδῶς ὁ πλανόδιος ἔμπορος.

— Ὅχι, δυστυχῆ μου φίλε . . . δὲν σὰς διώχνω . . . σὰς στέλλω εἰς μέρος . . . εἶναι μία ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ κάμετε.

— Μία ὑπηρεσία ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας ἐνθουσιωδῶς . . . Χίλιας ! . . . Διατάξετε . . . Ποῦ θὰ ὑπάγω ;

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

— Τρέχω νὰ πάρω τὴν κόφα μου. . . Καὶ τί θὰ κάμω ἐκεῖ ;

— Θὰ δώσητε μίαν ἐπιστολήν.

— Ποῦ εἶναι ;

— Ἔως νὰ ἐτοιμασθῆτε, τὴν γράφω.

— Σὲ τρία λεπτὰ εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ Νικόλας ἐξῆλθε ταχὺς ὡς ὁ ἀνεμὸς, καὶ ἡ Ἰωάννα καθήσασα ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

« Κύριε Λουκιανέ,

» Σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν τιμὴν σας, εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐδαιμονίαν σας — σὰς καθικετεύω γονυκλιτῶς, νὰ μὴ πράξητε τίποτε πρὶν ἢ μὲ ἀκούσητε. — Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς μου, εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι ὁ γάμος σας μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς εἶναι ἀδύνατος. . . ἀδύνατος, ἐννοεῖτε ; . . .

» Τυχαιῶς ἀνεκάλυψα φοβερὸν μυστικόν, ἀποβλέπον εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα ἔτι. . . Ἀλλὰ τὸ μυστικόν τοῦτο δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα γράφονται, διότι θὰ ἔκαίε τὸν χάρτην.

» Θὰ τὸ ἀποκαλύψω εἰς ὑμᾶς.

» Μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς, εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας ἥτοι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τινὰς ὥρας, δὲν θὰ ἐξέλθω τῆς οἰκίας μου καὶ θὰ σὰς περιμένω.

» Εἶναι μεγίστη ἀνάγκη νὰ ἔλθετε. Ἡ εὐτυχία σας τὸ ἀπαιτεῖ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ γάμος σας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί εἶναι ἀδύνατος καὶ θὰ ἦτο ἀτιμία.

» Ἐλθετε λοιπόν, κύριε Λουκιανέ, ἔλθετε ἀμέσως. Ἄν δὲν ἔλθετε, θὰ ἦσθε ὑμεῖς αὐτοὶ ἡ αἰτία συμφορᾶς ἀνεπανορθώτου.

» Ὅ,τι σὰς λέγω φαίνεται ὑμῖν παράδοξον, δὲν εἶναι ἀληθές ; . . . Ἐλθετε καὶ θὰ ἐννοήσετε. Μὴ δυσπιστήσετε εἰς τοὺς λόγους δυστυχοῦς κόρης, ἥτις δι' ὑμᾶς θὰ ἐθυσίαζε προθύμως τὴν ζωὴν τῆς.

« Ἰωάννα Καλλιουτὲ »

Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἔθετο ἐντὸς φακέλλου, ἀλλὰ δὲν ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ διεύθυνσιν. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν ὁ Νικόλας, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή. Θὰ ὑπάγετε εἰς

τὸν πύργον τοῦ Βεζαί, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Θὰ ἐρωτήσετε, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ἂν ὁ κ. Βιλλεδιού εἶναι εἰς τὸν πύργον. Θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν πλησιάσετε καὶ νὰ δώσετε εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν. . . ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ νὰ μὴ σὰς ἰδῇ κανεὶς, ἰδίως ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνή. . . Θὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐνώπιόν σας. . . καὶ ἀφοῦ τὴν ἀναγνώσῃ, θὰ τὸν ἐρωτήσετε ἂν ἔχη νὰ σὰς δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν. . . καὶ καθὼς σὰς εἴπῃ, ἢ περιμένετε, ἢ ἐπιστρέψετε ἐδῶ ἀμέσως. . . Ἄν ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν ἦναι εἰς τὸν πύργον, τρέξετε εἰς τὸ Βιλλεδιού. . . καὶ μὴν ἐπιστρέψετε, ἂν δὲν κατορθώσετε νὰ δώσετε εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν.

— Μείνετε ἤσυχη, δεσποινίδα . . . καὶ ἡ διαταγὴ σας θὰ ἐκτελεσθῇ. Θέλετε τίποτε ἄλλο ;

— Ὅχι, φίλε μου.

— Τότε φεύγω. . . Πᾶμε, Σγουρέ. . .

Ὁ Νικόλας ἀναχωρήσας ἀμέσως ἐπορεύετο ἄδων εἰς Βεζαί, τόσον ταχέως, ὥστε θὰ ἄφινεν ὀπισθὲν τοῦ καὶ ἵππον. Ἀφίχθεις ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα τοῦ πύργου, ἔνθα ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐνθουσιωδῶς.

— Καλὴ μέρα, καλὴ μέρα. . . Εἶσθε ὅλοι καλὰ ; . . . χαίρομαι. . . Καὶ ἐγὼ εἶμαι καλὰ . . . καὶ ὁ Σγουρὸς μου . . . τὸ ἀγαθόν μου ζῶν . . . Ἐλπίζω ὅτι κατὶ θὰ ψωνίσσετε. . . σὰς φέρνω τόσα ὠραῖα, πράγματα . . . δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐκλέξετε. . . Τί κάνει ὁ κύριος κόμης ! . . . Τί κάνει ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνή ;

— Ὁ κύριος κόμης . . . εἶπεν ἡ μάγειρος . . . δὲν εἶναι τόσον καλὰ. . . ἔχει τοὺς ρευματισμούς του. . . ἔπειτα ἐγέρασε πολὺ . . . φαίνεται πῶς ἔχει εἴκοσι χρόνια περισσότερα. . . Μὰ ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνή εἶναι πολὺ καλὰ.

— Καὶ πότε οἱ γάμοι ;

— Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα . . . καὶ θὰ μοῦ δώσῃς κόκκιναις κορδέλλαις νὰ βάλω εἰς τὸ κεφάλι μου τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

— Ἐχω ἀπὸ ὅ,τι θέλετε, κυρία Γιαννούλα . . . Καὶ ὁ κύριος Βιλλεδιού εἶναι ἐδῶ ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ . . . ποῦ τὸ κουνάει ἐδῶθε ; . . . Ἐρχεται τὸ χάραμμα καὶ φεύγει τὸ βράδν.

— Ἐχω κάμποσα πραγμάτια, ποῦ μπορεῖ νὰ κάνουν διὰ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνή. . . Δὲν λαβαίνετε τὴν καλωσύνην νὰ τῆς τὸ πῆτε πῶς εἶμαι ἐδῶ ; . .

— Στὴ στιγμή . . .

Καὶ ἀμέσως εἰς τὸν ὑπηρετῶν ἔδραμε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβεζαί τὴν ἀφίξιν τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου, ὅστις ἐν τούτοις παρατηρῶν περίξ εἶδε τι, ὅπερ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασχιρτήσῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΔΕ

ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Τοῦ διηγηματίου τούτου μόνη ἀξία ἀναμφιβόλως εἶνε ὅτι πολὺ ὀλίγον μεριμνᾷ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἐπιζητεῖ μόνον νὰ ζήσῃ :

Ὅσον τὰ ρόδα χρόνον !
Πρωτῶν μόνον.

Ἀκριβῶς πρόκειται περὶ ρόδου ὠραιότητος, ρόδου, μὴ ἀνήκοντος οὔτε εἰς τὰ ὠχρὰ ρόδα, οὔτε εἰς τὰ αἰμόχροα, ἀμφοτέρω διαστικτα, ἅτινα ὁ Ἑρρῖκος τῆς Λαγκαστρίας καὶ ὁ δούξ τῆς Ὑόρκης περιῆγον ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν τῆς Ἀγγλίας, ὡς εἰ τὰ ἄνθη, τὰ τερπνὰ ταῦτα δημιουργήματα τῆς φύσεως, ἐζήτουν ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐπὶ πτωμάτων !

Δὲν ἦτο τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, ὅπερ εὐγενὲς καὶ ποιητικὴ Miss προσήνεγκεν ὡς ἐνδειξιν οἴκτου Καρόλφ τῷ Ἀ' βαδίζοντι ἐπὶ τὸ ἱκρίωμα. Οἷον ἔργον ὑψηλόν, συγκινοῦν καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν.

Δὲν ἦτο τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, ὅπερ εὐγενὲς δημοκρατικὴ ψυχὴ, ὁ στρατηγὸς Μαρσῶ, ἔλαβεν ἐρωτύλως ἐκ τῶν χειρῶν νεάνιδος, ἥτις ὤφειλεν αὐτῷ τὴν σωτηρίαν, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν.

Δὲν ἦτο τὸ θυσσανοειδὲς ρόδον, ὅπερ ὁ ποιητὴς Ἑρρῖκος ἄνευ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔδρεψεν ἱπποτικῶς λίαν μεθ' ἐνὸς φιλήματος ἐξ ἐνὸς παραθύρου, ἐνῶ ἐμειδίων μία ροδωνία καὶ ἀκτινοβόλος δεκαεξάετις νεάνις, ἄγνωστος αὐτῷ.

Δὲν ἦτο, ἐπὶ τέλους, τὸ μοσχοβόλον Κίτρινον Ρόδον, ὅπερ ὁ Κάρολος δὲ Βερνάρτ κατέστησε τὸ σύμβολον μηχανορραφίας χοροῦ μετημαφισμένων, ἔνθα τὰ ρόδα μαραινόνται τόσον ταχέως, φεῦ !

Τὸ ρόδον, περὶ οὗ θὰ ὁμιλήσωμεν, εἶνε τὸ ρόδον τῆς Προβηγκίας, ἀχάτης, ἀνθος διπλοῦν, ἔχον τὰ πέταλα συνεσφυγμένα καὶ συντεθλιμμένα κατὰ τὸ κέντρον. Ἐμελετήσαμεν εἰδικῶς αὐτὸ καὶ θέλομεν λεπτομερῶς περιγράψαι τοῦτο, καθότι εἶνε ἤδη τοῦ συρμοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ τις ὕφος σοφοῦ.

Τὸ ἡμέτερον ρόδον, αὐξάνει ἐπὶ δενδρυλλίου, ὕψους μόλις ἐνὸς καὶ ἡμισσεως ποδός. ἀρέσκειται εἰς τὴν σκιὰν καὶ ἀπαιτεῖ μόνον τὴν συνήθη καλλιέργειαν. Καίτοι οὐδόλως ἐπιτηδεύεται ἀριστοκρατίαν, δὲν ὑστερεῖ αὐτῆς, οὔτε κατὰ τὴν ὠραιότητα, οὔτε κατὰ τὴν κομψότητα. λίαν μικρὸν, στρογγύλον καὶ στερεόν, περιβάλλεται ὑπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα σειρῶν πετάλλων, χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ καὶ ἰώδους, ὠχροτέρου κατὰ τὰ ἄκρα. Μεθ' ὅλην τὴν χάριν καὶ ζωηρότητα αὐτοῦ, τὸ ρόδον τοῦτο ἀγαπᾷ οὐχ ἥττον τὴν ἐρημίαν, καὶ σπανίως τὸ εὐρίσκει τις ἡνωμένον με σύντροφον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλάδου.

Παρηλθὼν ἔτη πολλά, ὅποτε, κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνθήσεως, μόνον ἐν ρόδον τοῦ

Φύλλα προηγουμένα καὶ τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », στερεωτάτα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

εἶδους τούτου ὑπῆρχε πλέον ἐν Chennevières - sur - Marne, ἐντὸς θελκτικῆς παροχθίου ἐπαύλεως, ἐν ἣ κατ'ὀκει πλούσιός τις Ἀγγλος, ὁ Γουλιέλμος Κόπ. Τὸ ρόδον τοῦτο, ὅπερ ἦτο ἱσως τὸ τελευταῖον τῆς ἐποχῆς, ἐφαίνετο τὸ δροσερώτερον καὶ λαμπρότερον τῶν κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνου ἀναπτυχθέντων. Ἦγειρε τὴν λεπτοφυᾶ αὐτοῦ κεφαλὴν ὑπεράνω θελκτικῆς φυλλადος ἐξ ἐπτά διαστικτῶν καὶ ἐλλειψοειδῶν φυλλαρίων. Εἶχε συνάμα τὴν ὄψιν τόσον ἐπαγωγὸν καὶ παρθενικὴν, ὥστε αἱ μέλισσαι ἐπετρυγίζον ἐρωτύλως περὶ αὐτό, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ βεβηλώσωσι τὸν ἀγνὸν αὐτοῦ κάλυκα. Ἐγένετο ἐπίσης τὸ ἀντικείμενον ἀκαθέκτου ἐπιθυμίας νεανίου, ὠραίου ἐξωτερικοῦ, τοῦ Ἐδμόνδου Ἑστιβάλ, διακεκριμένου δικηγόρου τῶν Παρισίων.

Οὗτος, πρῶτον τινὰ περιεπάτει παρὰ τινὰ φραγμὸν ἐκ λευκακανθῶν, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ρόδον ἐκεῖνο, ἐξ οὗ μετὰ κόπου ἀπέσυρε τὸ βλέμμα. Προφανῶς ἐσκέπτετο νὰ ἀρπάσῃ αὐτό, ὅτε ὁ ἰδιοκτήτης, περιβεβλημένος τὸν κοιτωνίτην αὐτοῦ καὶ καπνίζων σιγάρον, ἐφάνη ἐπὶ τινος τῶν πρὸς τὴν ὁδὸν παραθύρων τῆς οἰκίας. Ὁ Ἐδμόνδος ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς πρὸς αὐτόν, τὸν ἐχαίρετίσε μετὰ προφανοῦς δυσαρρεσκείας καὶ τῷ εἶπεν :

— Κύριε, σήμερον ἐπεσκέφθην ὅλους τοὺς κήπους, περιφερείας δύο λευγῶν, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ προμηθευθῶ ἓν ρόδον.

Ὁ Ἀγγλος φλεγματικῶς ἀφῆκεν ἐκ τοῦ στόματός του νέφος καπνοῦ καὶ ἀπήντησε :

— Τότε λοιπόν, κύριε, ἔπρεπε νὰ διατρέξῃτε δέκα λεύγας.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐψιθύρισε μετὰ συγκινήσεως :

— Τοῦτο ἐσκόπουν νὰ κάμω, κύριε, ὅτε παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχε ἓν ρόδον εἰς τὸν κήπὸν σας καὶ ἐσκέφθην ὅτι θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὸ προσφέρετε.

Ὁ Ἀγγλος ἀφῆκε νέον νέφος καπνοῦ μετὰ τοῦ αὐτοῦ βρεττανικοῦ φλέγματος.

— Θὰ τὸ προσφέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸς τὴν δεσποινίδα Βελανζέρ, ἀπεκρίθη.

— Ἐπεθύμουν ἐν τούτοις νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, κύριε Γουλιέλμε Κόπ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, κύριε Ἐδμόνδε Ἑστιβάλ. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς προσφέρετε καθ' ἐκάστην πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεονήν ἀπὸ τὰ ὠραία αὐτὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἰδιαίτερος ἀγαπᾷ καὶ εἶνε δίκαιον τὴν φορὰν αὐτὴν, τοῦλάχιστον, νὰ τῆς τὸ προσφέρω ἐγὼ.

— Τότε θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ μονομαχήσωμεν.

— Εὐχαρίστως. Μετὰ μίαν στιγμὴν. Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Λέβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθετε.

Καὶ ὁ ἀπαθὴς Ἀγγλος ἐκάπνισε μὲχρι τέλους τὸ σιγάρον του, ἐνεδύθη καὶ κατήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, κρατῶν δύο ξίφη.

Ὁ Ἐδμόνδος περιέμενεν αὐτὸν ἀνυπομονῶν.

— Σὰς ἀρέσουν, κύριε, τὰ ὄπλα αὐτά;
— Μάλιστα.

— Λαμβάνω μαζί μου τὸν ὑπνῆρτην μου Ἰωάννην, ὅταν δὲ διέλθωμεν τῆς οἰκίας σας λαμβάνετε καὶ τὸν ἰδικόν σας, θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τὴν μονομαχίαν, καὶ ἐντὸς τετάρτου τὸ πολὺ...

— Τὸ ρόδον θὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν νικητὴν;
— Σύμφωναι.

Κατηνύθησαν πρὸς μικρὸν τι δάσος καὶ ἐξελέξαντο ἄδενδρον μέρος κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ χλὴν μόλις ἐφύετο.

Ὁ Γουλιέλμος Κόπ ἐξεδύθη τὸν ἐπενδύτην του. Οἱ εὐρεῖς ὤμοί του ἐκινούντο ἀσθενῶς ὑπὸ τὸ λεπτὸν ὑποκάμισόν του, εἰς τὸ εὐεῖδες αὐτοῦ πρόσωπον δὲ ἐφαίνετο ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις. Ἐξ ἐναντίας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἐδμόνδου ἐμκρύρουν ζωηρότητα καὶ θάρρος. Ἦτιον δὲ ὠραῖος τοῦ ξανθοῦ υἱοῦ τῆς Ἀλβιδῶνος, ἐκέκμητο ὅμως πλειότεραν λεπτότητα καὶ θέλγητρα. Ἦτο ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οὓς ὁ κόσμος συνήθως ἀποκαλεῖ ὠραίους.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτοποθετήθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, ἀλλὰ πάραυτα σχεδὸν ὁ Λουκιανὸς διὰ χειρονομίας ἀπεμακρυνε τοὺς ὑπνῆρτας.

— Κύριε Ἐδμόνδε, εἶπε μετ' ἀταράχου ψυχραιμίας, θὰ ἐλυπούμην πολὺ, ἐὰν σὰς ἐφόνευον, χωρὶς νὰ μάθετε ὅτι ματαίως ἐπιδάφιλεύετε περιποιήσεις πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεονήν Βελανζέρ, διότι δὲν θὰ βραδύνω νὰ τὴν νυμφευθῶ.

— Ὑμεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐγώ. Τὰ πάντα συνεφωνήθησαν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθὲς μεταξὺ αὐτῆς, τοῦ πατρός της καὶ ἐμοῦ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν ! ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος θλιβερώς, διότι δὲν σὰς ἀγαπᾷ!

— Δὲν σὰς βλέπει μετ' ἀδιαφορίας, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος μετὰ θαυμασίας γαλήνης, αὐτὸ τὸ γνωρίζω, μοὶ τὸ εἶπεν ἡ ἰδία, εἶνε νεῖνις ὠραία, χαρίεσσα, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινής. Ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ με ἀγαπήσῃ ὅταν θὰ γίνῃ σύζυγός μου. Αὐτὸ μόνον ἔχω ἀνάγκην εἶμαι βέλαιος, θὰ με ἀγαπήσῃ.

— Πῶς ἠδυνήθητε νὰ τῆς ἀποσπάσῃτε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν;

— Καθόλου, καθόλου, δὲν τῆς ἀπέσπασα τίποτε. Ὁ πατήρ της, κινδυνεύων ἐνεκὰ ἀτυχῶν κεδοσκοπιῶν, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην 200,000 φράγκων ἵνα πληρώσῃ τὰ χρεῖα του. Συγκατένευσα νὰ τοῦ δανείσω ἀμέσως τὰς 200,000 φράγκα, καὶ ὁ τόκος, τὸν ὁποῖον ἀπήτησα, ἦτο ἡ χεὶρ τῆς δεσποινίδος Λεονῆς. Εἰπέτε, εἰλικρινῶς, ἠδύναντο νὰ μοὶ τὸν ἀρνῇθῶσι; Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Ἀόριστον μεῖδιμα εὐτυχίας ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Γουλιέλμου.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ὡς εἰ κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἥς δὲν ἠδύναντο ν' ἀρνῇθῃ τὴν εἰλικρινείαν, καθότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Γουλιέλμος Κόπ οὐδέποτε ἐψεύδετο. Δάκρυα ἔρρεον κρουνηδὸν ἐπὶ τῶν παρειῶν του καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Πολὺ καλὰ, βλέπετε, νομίζω, ὅτι

εἶνε ἀνωφελὲς νὰ κτυπηθῶμεν. ἐπανελάβεν ἡπίως ὁ Γουλιέλμος. Μόνον γὰρ ἔχω τῶρα τὸ δικαίωμα νὰ προσφέρω ἢ πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεονήν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνεσκίρτησεν εἰς τὰς ἐξεις ταύτας, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν γρῶν παρειῶν αὐτοῦ, ἵνα ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά του καὶ

— Εἰς προσοχήν, κύριε ! εἰς προσοχήν ! ἀνέκραξεν.

— Λοιπὸν τὸ ἀπεφασίσατε !

— Εἰς προσοχήν, ἐπανελάβεν ὁ Ἐδμόνδος ἀπεγνωσμένος.

Τὰ ξίφη διεσταυρώθησαν ἐκ νέου, καὶ μετὰ τινὰς ἐκκλίσεις ὁ Ἐδμόνδος ἔπεσε, σοβαρῶς τραυματισθείς. Οἱ ὑπνῆρται μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔνθα ἐπέδεσαν τὰς πληγὰς αὐτοῦ. Ὁ ἱατρὸς ἀπεφάνθη ὅτι τὸ τραῦμα ἦτο σοβαρὸν, καὶ δὲν ἠδύναντο ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀποφανθῇ, πρὸ πάντων δὲ ἡ ἡθικὴ κατάστασις τοῦ τραυματισθέντος ἦτο τοιαύτη, ὥστε λίαν ἐφοβεῖτο.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν πρὸς τοὺς ὀλίγους συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν», οἵτινες μέχρι τοῦδε καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν των, ὅτι ὁ ἀναγκασθὼμεν στερεοτύπως νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη κατόπιν τῶν ἐπανελημμένων γνωστοποιήσεών μας περὶ πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

κ. Α. Λεοναρόπουλον ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην. Γαστούνην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ φροντισώμεν δι' ὅτι μᾶς γράψετε διότι εἶνε καιρὸς. — κ. Εὐάγγελον Παλλάτον. Ὀδησσόν. Τί γίνεσθε. — κ. Νικόλαον Σουλᾶνον Γύθειον. Δὲν εἶχομεν ἐπιστολὴν σας. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃτε ἂν μᾶς ἀπαντήσητε. — κ. Π. Ε. Μπραζάκον. Καρθαγόλην. Μᾶς ἐλητημονήσατε. — κ. Γ. Α. Κωτσάκη. Ἐληφθῇ συνδρομὴ ὑμῶν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς θερμὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐκφράσεις σας. Ἀμα τῇ ἐκδόσει τῆς «Γῆς τῆς Δουλείας» θὰ λάβετε αὐτήν. — κ. Σταύρον Μενεγάτον. Ἀποδείξει ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» θερμὰς ἐνεργείας σας. — κ. Ἰωάννην Δ. Ξένον. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἀλέξ. Ἰω. Ζαχαλίδην. Ἐλήφθησαν. σφ. γρ. 59.20 διὰ τῆς διευθύνσεως τῆς «Ἐβδομάδος». Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Λάμπρον Ἐνυάλην. Ἀπεστάλησαν μετὰ τοῦ Δ' καὶ Ε' τεύχους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης». — κ. Ν. Παντελίδην. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 665 ἀποδείξιν σας θὰ λάβετε παρὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν κ. Π. Γρισάνην — κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Ἐφροντίσαμεν καὶ ἐγράψαμεν.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεΐα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταριδὴ καὶ Γάξη.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίους ἀνετέθη ἡ εἰσπραξὶς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.